

Motivoitunut
Hoitsu

Kutsumus- työntekijään VUOSI

Kutsunustyöntekijän vuosi

Kutsumus-
työntekijään
vuosi

© 2025 Motivoitunut Hoitsu

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9566-8

Sisällys

<i>Prologi</i>	7
<i>Kevät</i>	10
<i>Kesä</i>	44
<i>Syksy</i>	77
<i>Talvi</i>	110
<i>Epilogi</i>	141

Prologi

13.1.1985 Maanantai

*T*itä sinä täällä teet?” kysyy ohjaajani tuijottaen minua haarukka pysähtyneenä suun eteen.

En tiedä mitä sanoa. Ensimmäisen harjoittelun ensimmäinen päivä on puolessa ja olen kaivanut juuri voipaperiin pakatun leipäni repusta. Nostan ruokaani ilmaan kuin osoittaen aikeeni syödä.

”Okei, olet uusi, joten kerron sinulle yhden kerran nyt tämän. Opiskelijat eivät syö täällä taukotilassa.”

Niellaisen ilmaa hermostuneena. Valkoinen työasuni kivistää, mutta en uskalla liikkua, koska ohjaajani näyttää vihaiselta.

”Missä minä sitten syön?” avaan lopulta suuni.

Ohjaajani laskee huokaisten haarukan liioitellun hitaasti lautaselleen.

”Missä sinä nyt vaatteesikin vaihdoit?”

Mietin osaston nurkassa olevaa siivouskomeroa. Paikkaa, jossa vaihdoin työasun päälleni niin nopeasti kuin pystyin, sillä ovesta ei ollut lukkoa. Kurkkuaani kuristaa, ja käännyn leipä kädessäni. Kun suljen oven, taukokuoneesta

kuuluu naurun remakka. Sairaanhoidajan opinnot ovat tuntuneet tähän asti mielenkiintoisilta, mutta ensimmäistä kertaa mietin, olenko tehnyt virheen.

Hetken päästä istun siivouskomerossa ympäri käännetyn ämpärin päällä voipaperi sylissäni ja nieleskelen kuivaa leipääni, kun ovi narahtaa auki. Sisään kurkistaa talonmies, joka pitelee käsissään täyttä roskapussia.

”Jaa, täällä ollaan syömapuuhissa”, hymyilee viiksekäs talonmies ja laskee roskapussin siivouskomeron nurkkaan. Nenääni leijaillee likaisen vaipan tuoksu. Muovipussista va-luu tunnistamatonta nestettä lattialle.

”Joo...” inisen ujona ja pyyhin leivänmuruja työasuni päältä. Tunnen itseni lapseksi istuessani lattiatasossa eväät sylissäni. Olisipa kello jo kolme ja Pasi tulisi hakemaan.

Talonmies katselee minua hetken ja lohduttaa sitten:

”Älä välitä, kunhan pääset töihin, niin voit syödä ihan pöydän ääressä.”

Juustoleipä kuristaa kurkkuani, ja nyökytän päätäni vastaamatta mitään.

Iltapäivä saapuu lopulta ja seison jäisellä parkkipaikalla huopikkaat jalassa. Tamppaan ympäriinsä, jotta pysyisin lämpimänä, ja odotan Pasia saapuvaksi. Varis raakkuu jossain kovaäänisesti. Lopulta pihaan kaartaa savuttava henkilöauto, jonka ikkunat ovat lähes kokonaan jäässä. Auton sisältä kuuluu kovaäänistä musiikkia. Auto pysähtyy ja kuskin puoleinen jäinen ikkuna veivataan auki.

”Terve! Et ikinä arvaa, mihin lähetään!” huutaa Pasi melun läpi lippis päässään. Kädessä savuaa sätkä ja auton lämmin sisäilma höyryää pakkasessa.

”Ei lähdetä muualle kuin kotiin”, vastaan ja nousen mat-kustajan puoleiselle penkille istumaan.

Pasi tuijottaa minua hetken aikaa ja hiljentää sitten autoradiota.

”Noh, oliko millainen päivä?”

”Se oli ensimmäinen ja viimeinen päivä hoitajana. Aja nyt vaan kotiin”, sanon turhankin äkäisesti ja käännyn tuijottamaan ulos ikkunasta, jotta Pasi ei näe kosteita silmiäni.

Pasi ajaa hitaasti pitkin lumista kylätietä. Katselen ulos ja lupaan itselleni työskenteleväni vaikka ojankaivajana, mutta hoitajaksi en enää ala.

En saatana vaikka kuolisin.

Kevät

Maanantai 1.5.2010
Villa Elämäkirjo

 vella seisoo kyllästyneen näköinen talonmies harjan kanssa. Vihreä kulahtanut pipo keikkuu pääläällä harjauksen tahtiin. Tervehdin, mutta äijä yskähtää kovaäänisesti vastaukseksi ja sylkäisee eteeni klimpin, joka näyttää keuhkon palaselta. Tuijotan hetken kenkäni viereen ulos tullutta meduusaa. Lintu laulaa kovaäänisesti taustalla, kun tuijotamme toisiamme.

”Onko kevätflunssaa?”

”Helvettiäkö se sinulle kuuluu?” äijä murahtaa ja jatkaa harjaamistaan.

Astun klimpin yli ja annan miehen olla rauhassa. Pääoven löydettyäni seuraavat viisitoista minuuttia kuluvat, kun seison sisäeteisessä odottamassa, että joku viitsisi painaa sähköoven lukituksen pois ja päästäisi minut sisälle rakennukseen. Villa Elämäkirjo on perinteinen vanhainkoti, jossa pyörii päivittäisissä askareissaan useita enemmän tai vähemmän hukassa olevia yksilöitä. Sähköoven avaa lopulta laitoshuoltaja, joka luulee minun ensin olevan asukas.

Millaista on small talk katetroinnin aikana?
Onko lääkekupin värillä väliä? Entä mitä tehdä
pakaran päälle pyörtyneelle hoitajaopiskelijalle?

Valmistaudu elvyttämään junassa, keräämään
eritteitä ja pitelemään ulokkeita. Kurkista
paikkaan, jonne valo ei paista, ja toivo, ettet
pahoja hajuja haista.

Tässä kirjassa ei konsultoida päättäjiä eikä
korkeampia voimia. Hoitajat eivät ole sisar hento
valkoisia, vaan ihmisiä virheineen ja voittoineen.

Kutsumustyöntekijän vuosi on humoristinen
silmäys hoitoalan arkeen, ongelmiin ja epätaval-
lisiin ratkaisuihin, joissa asiat hoidetaan mie-
luummin järkevästi, kuin sääntökirjan mukaan.

BoD

